

Charles Rewindrenath Pahlad 27 november 1942 – 16 juni 2024

(Over zijn rol als zoon, broer, vader, schoonvader, grootvader, ondernemer, botenbouwer, parlementariër, maatschappelijk betrokkene zullen hopelijk anderen u berichten, dit is een persoonlijke herinnering)

Mei 1980 werden we vrienden. Hij 37, in november werd hij 38, ik net 18. We hielden beiden van muziek, met name Hindipop. Ik wist dat ik niet kon zingen, hij vond een manier om te doen alsof hij het wel kon. We zijn aangetrouwde neven. Zijn Vaders zusje Rinia, was getrouwd met mijn vaders broertje Johan. Maar ja, hij is bijna 20 jaar ouder, zijn oudste zoon Henk is bijna even oud als ik. De oplossing was dat ik hem oom Charles/Challie noemde. Rudy Tangali (topartiest uit de jaren 70) had, na zijn verhuizing naar Nederland, een LP gemaakt met daarop het lied "Ye Milan Bara Pyara". Via ons radiostation, Radika, draaide ik het heel vaak. Het werd zijn missie om ervoor te zorgen dat iedereen wist dat het lied was geschreven en gecomponeerd door zijn (overleden) vriend Waldo Khusial. Zo begonnen zijn verhalen over "Osmi Stars" en alle andere bandjes waar hij mee op pad was geweest. Hij besloot om nog 1 keer een band op te richten, Silver Strings. Helemaal in zijn stijl. Alle leden van de band kwam in "dienst" bij hem. Of ze speelden of niet, iedere week kregen ze hun geld. Zijn zonen Henk (gitaar), Ronny (percussie) en Etienne (roadie) helaas niet. Werken in het "familiebedrijf" deed je gewoon.

Hij lanceerde de band met een TV special op de STVS (in die tijd het enige televisiestation in Suriname) gepresenteerd door Sukky Akkal. De band speelde ook niet overal. Het moest exclusief blijven.

In 1982 trad Silver Strings op in de "Drive In" van Nickerie, op het laatste moment besloot hij dat ik de omroeper (MC) van die avond moest zijn. Ik was destijds smoorverliefd op mijn vriendin Diana en vroeg hem met de bus effe een "detour" te maken zodat ik haar toestemming kon vragen. De hele trip (heen en terug) en 36 jaar lang heb ik moeten horen wat voor sufferd ik was. "Ye was vrouw directoire" (je wast de onderbroeken van je vrouw) riep hij te pas en te onpas. De enkele keren dat hij in Nederland bij mij op bezoek was, zei ik dan ook steevast dat ik effe de onderbroeken van Diana en de dochters moest gaan ophangen.

Hij wilde mij betalen, ik wilde niet. Hij legde mij toen uit dat hij geen "favors" wilde want hij wilde dat "gelul" erover niet. "Me pai joe, ye doe jo wroko. If a no boeng me jagi mars". Dat was stoer gepraat, want tot ergernis van velen heeft hij jarenlang incompetenten mensen op zijn loonlijst gelaten omdat "hij een gezin heeft". Op feestjes kwam hij laat en bleef kort, maar als er iets mis was, kwam hij als eerste en vertrok hij als laatste.

Op Zaterdag 27 november 1982 vierde hij thuis aan de Ming Doelmanstraat groots zijn 40^e verjaardag. Silver Strings speelde! Advocaat John Baboeram kwam effe feliciteren, hij had een huis in aanbouw en zijn vrouw was (volgens mij) net bevallen. Typisch Charles, terwijl wij aan het dansen en springen waren sprak hij langer dan een uur bij de poort torie met John. Die verjaardag was mijn laatste onbevange, zorgeloos feest van mijn leven.

De avond van 6 december 1982 zaten hij, Sukky Akal en ik na sluiting van Radika (23.00 uur) tot 01.00 uur te praten. We hadden grootse plannen. We zouden uit de omvangrijke discotheek van Radika de oude 78 toeren platen met de modernste technieken oprispen en op Lp's opnieuw uitbrengen. Ze gingen weg, ik ging slapen en 3 uren later werden wij gewekt. Guno Mahadew kwam met een groep militairen, we moesten allen het huis uit en

weg van het terrein. Ik ging naar het huis van een buurvrouw en zag dat de militairen hun uzi's leegschoten op het gebouw van Radika, handgranaten en Molotov cocktails naar binnen gooiden. Paniek, Angst! De buurvrouw vroeg burens om een fiets, bromfiets of auto te leen zodat ik mij uit de voeten kon maken. Niets, niemand die hulp bood. Ineens liep hij daar met witte korte broek. " Oom Charles" riep ik. Hij keek mij aan, gaf mij zijn autosleutel en zei "Ga alvast zitten is voor de winkel geparkeerd". Kort daarna kwam hij terug. "Het is niet goed" zei hij. In zijn auto had hij een korte golf radio om met zijn boten te communiceren. Hij stemde af op de frequentie van de politie en toen we naast het gebouw van de Moederbond stonden hoorden we "In opdracht van de bevelhebber mogen de branden niet geblust worden". De volgende dag reden wij samen naar zijn huis in aanbouw op Goede Verwachting om de schilders, vader en broer van Harold (Jiwansingh) Sheombar te vertellen dat hij was vermoord. Ik zie de vader nog zo hoofdschuddend gaan zitten. Charles hoorde het gerucht van dodenlijsten waarop ik zou staan. Ik moest onderduiken zei hij. Ook dat regelde hij. Andere nabestaanden van de staatsterreur heeft hij begeleid naar het Mortuarium, geholpen met het delven van de Graven en andere hand en spandiensten verricht. Op 25 december 1982 bracht hij persoonlijk mijn moeder, oudste broer Mahindra en mij naar Albina. Zijn zwager bracht mij met een speedboot naar St Laurent (Frans Guyana). Mijn moeder en broer bracht hij met de officiële veerboot. Mijn vriend uit de muziek was mijn redder in nood! Toen ik zag hoe Radika werd opgeblazen werd ik angstig, onzeker, radeloos. Hij gaf mij een gevoel van geborgenheid en veiligheid. Dat is zo gebleven tot de laatste dag dat ik bij hem zat in 2018.

Door alles wat ze sinds 1980 meemaakten veranderde Surinamers, ze werden voorzichtig, zeiden steeds minder. Ik ontwikkelde mij als Nederlander tot opiniemaker en fervent aanhanger van de vrijheid van meningsuiting. Als ik weer iets zei over de Moordenaar Bouterse en zijn dienaren, stelende NDP'ers of Hypocriete Pseudo Surinamers en hele groepen boos op mij waren schaarde hij zich achter mij en zei: "Wat voor nonsens Prem ook zegt, hij blijft mijn zoon!".

Dat de gangster en moordenaar Bouterse hem heeft ingepalmd en voor diens karretje heeft gespannen kan en zal nooit overschaduwden wat hij heeft gedaan in die angstige dagen na 8 december 1982. Hij was het toonbeeld van Surinaamse Moed. Graven gemaakt voor de vermoorden, families ondersteund, laten onderduiken en veilig uit Suriname gebracht. Charles Pahlad was een geweldige Surinamer, een pracht van een man en een mens met zijn Eigen Aardigheden. Het feit dat hij als "slechtste zanger" van de band altijd de grootste Inaams (geld als uiting van appreciatie voor optreden) ontving en met "Ma" een monster-hit scoorde is misschien wel het beste bewijs dat zijn Aardigheden juist door zijn Eigenheid zo konden schitteren! Challie;" What a man, what a Wonderfull man!"

In dankbaarheid voor zijn vriendschap, lessen, het plezier, maar bovenal de geborgenheid, condoleer ik de onafhankelijke Republiek Suriname en alle echte Surinamers met het verlies van een mooie Surinamer.

Amsterdam (Nederland)
Prem Shivram Shawh Radhakishun